Тишу вдвох колисали
ми, немов немовлятко.
Наші мрії співали,
як близнятка-дівчатка.
Ми неслися з тобою
в нашу пам'ять за сонцем,
і єднались з жагою
там, де райдуги гронця
зацвітали сторужно
і зникали в минуле.
Як не було сутужно,
ми до серця горнули,
що лягло поміж нами,
що спливло за водою.
...Тиша... Сад... Білі плями...
Наша доля з тобою.